

Vers a kerítéshez

Ladik Katalin

*Fogai korhadtak voltak.
Nyirkos esték csókkolták fel örömeit
és Villonról mesélt.
Most egyedül fetrengnek fogai között,
körülvesz, átszúr, megörjít,
nevet rajtam.
Látom a holdat, amint
tetejébe szúrva ficáncol,
a dermedt téglákat, amint
reggeli csókkjukkal űznek,
átkot kennek rám, hogy
könnyeimet
pocsolyában fürdessem.
Egy emléket halálra szúrtak
a kerítéslécek...*

Vallomás Tháliáról II

Ladik Katalin

*Ma még elrakosgatom poros
vászonkötésű hétköznapijaimat
bár tudom holnap már önmagamnak is
kevés ez ámitás
Érzem mint duzzadnak
markomban csokorba nyári záporok
s ujjaimon penésszé foszlik
a várakozás
Oh nem a szavak kérges
őszinteségét keresem az idő
romjai között
szikkadt mosolyomat kaparnám elő
az évek törmeléke alól
hogy majd pókhálós szemeiből
kidörzsölve az emlékeket
még egyszer
felém bölintanak a vasárnapok*

*Már hallom a csobogást
mohó patakok bontják szirmaikat a falakon
s mint ismerős vezényszóra
markomban kivirágoznak a záporok*